

Forfatter: Biehl, Charlotta Dorothea

Titel: Udrag fra Mit ubetydelige Levnets Løb

Citation: Biehl, Charlotta Dorothea: "Mit ubetydelige Levnets Løb", i Biehl, Charlotta Dorothea: *Mit ubetydelige Levnets Løb*, udg. af Marianne Alenius, Museum Tusulanum, 1986, s. 49. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-biehl01-shoot-idm139639967512544/facsimile.pdf> (tilgået 07. maj 2024)

Anvendt udgave: Mit ubetydelige Levnets Løb

til nydannelser og oversættelseslån, der virkede kunstige på Biehl. Det er imidlertid også bekræftet udefra, at hun var kendt i universitetskredse for sit smukke danske sprog, f.eks. af den italienske hofsekretær Isidoro Bianchi, som omtaler hende meget smukt i sine kulturelle rejsebrev om Danmark, jfr. M.U.L. s. 40,23 med note.

Om hendes sprog var traditionelt eller mildt moderniserende, skal ikke afgøres her, men hendes betydning for formningen af modersmålet i en tid, som sprogligt set var en brydningstid, er tilstrækkeligt dokumenteret først og fremmest ved de mange bøger hun fik trykt, og af den grund er det her skønnet hensigtsmæssigt bl.a. af hensyn til modersmålsforskningen at gengive hendes tekst efter originalmanuskriptet uden moderniseringer af nogen art og også at gengive hendes brug af gotiske og latinske bogstaver. Så meget desto vigtigere er det derfor, samtidig at understrege, at æstetiske hensyn netop i dette formelt set private brev, som altså ikke kan sammenlignes med et eventuelt trykmanuskript eller en færdigtrykt bog, synes at have vejet tungt for hende. Man må derfor skønne i hvert tilfælde af afvigelse fra hendes normalpraksis, som den fremgår i de trykte bøger, om der er grundlag for at anvende det som eksempel i modersmålsdiskussioner eller ej.

Hvad der her er sagt om Biehls anvendelse af skrift, gælder tilsvarende om hendes ortografi. Her er materialet dog ofte tilstrækkelig stort til, at man kan fornemme, hvad der er overgangsfænomener, da en række hyppigt forekommende ord eller lyde kan ses snart stavet på en måde, snart på en anden. Et ord, som af samme forfatter indenfor samme skrift staves forskelligt, er sandsynligvis et ord i en udviklingsfase.

I brugen af store og små begyndelsesbogstaver følger Biehl generelt samtidens regel om at substantiver og egennavne skrives med stort, mens de øvrige ordklasser skrives med lille begyndelses-